

Vyvěšeno dne: 30. 7. 2026

Svěšeno dne: 13. 8. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Česká znalecká, a.s.**, se sídlem Nezvalova 423/8, Hradec Králové, zast. Mgr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Křížíkova 52/48c, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha, proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 11. 3. 2024, č. j. MSP-14/2024-ODKA-ROZ/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2025, č. j. 15 A 45/2024-97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně jako znalecký ústav vypracovala pro účely trestních řízení vedených Policií České republiky, Národní centrálou proti organizovanému zločinu SKPV, expoziturou Plzeň, znalecké posudky č. 5 583-12-2019 ze dne 31. 5. 2019 (dále jen „posudek č. 1“), č. 5 646-12-2019 ze dne 27. 9. 2019 (dále jen „posudek č. 2“), č. 5 668-12-2019 ze dne 29. 1. 2020 (dále jen „posudek č. 3“), č. 5 705-12-2020 ze dne 31. 1. 2020 (dále jen „posudek č. 4“), č. 5 730-12-2020 ze dne 2. 3. 2020 (dále jen „posudek č. 5“) a č. 5 753-12-2020 ze dne 31. 3. 2020 (dále jen „posudek č. 6“), shodně nazvané „*Odpovědi na pět (5) otázek ve věci „zjednáni výboby při zadání veřejné zakázky, veřejné soutěži a veřejné dražby“*“, jejichž předmětem bylo zodpovězení otázek zadaných policejním orgánem týkajících se blíže určených veřejných zakázek.

[2] Dne 26. 9. 2019 žalobkyně jako znalecký ústav vypracovala znalecké posudky č. 5 513-12-2019 Ocenění nepeněžitěho vkladu obce Cerekvice nad Bystřicí (dále jen „posudek č. 7“), č. 5 514-12-2019 Ocenění nepeněžitěho vkladu obce Podhorní újezd a Vojice (dále jen „posudek č. 8“), č. 5 515-12-2019 Ocenění nepeněžitěho vkladu obce Úbyslavice (dále jen „posudek č. 9“), č. 5 516-12-2019 Ocenění nepeněžitěho vkladu města Vysoké Veselí (dále jen „posudek č. 10“), č. 5 517-12-2019 Ocenění nepeněžitěho vkladu města Miletín (dále jen „posudek

č. 11“), a dále dne 30. 3. 2020 vypracovala posudky č. 5 747-12-2020 Ocenění nepeněžitého vkladu města Miletín (dále jen „posudek č. 12“), č. 5 748-12-2020 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Holovousy (dále jen „posudek č. 13“), č. 5 749-12-2020 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Lískovice (dále jen „posudek č. 14“), č. 5 750-12-2020 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Holína (dále jen „posudek č. 15“), č. 5 751-12-2020 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Rohoznice (dále jen „posudek č. 16“), jejichž předmětem bylo ocenění nepeněžitých vkladů spočívajících v částech vodovodní a kanalizační infrastruktury za účelem jejich vložení do společnosti Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s.

[3] Konečně žalobkyně jakožto znalecká kancelář zpracovala dne 15. 3. 2021 znalecké posudky č. 5 984-12-2021 Ocenění nepeněžitého vkladu města Vysoké Veselí (dále jen „posudek č. 17“), č. 5 985-12-2021 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Nemyčevy (dále jen „posudek č. 18“), č. 5 986-12-2021 Ocenění nepeněžitého vkladu města Stará Paka (dále jen „posudek č. 19“), č. 5 987-12-2021 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Úlibice (dále jen „posudek č. 20“), a dne 30. 3. 2021 posudek č. 5 997-12-2021 Ocenění nepeněžitého vkladu obce Boháňka (dále jen „posudek č. 21“). Jejich předmětem bylo také ocenění nepeněžitých vkladů spočívajících v částech vodovodní kanalizační infrastruktury za účelem jejich vložení do společnosti Vodohospodářská a obchodní společnost, a.s.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2023, č. j. MSP-47/2021-OINS-SRZT/6 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“), shledal žalobkyni vinnou ve vztahu k posudkům č. 1 až č. 6 ze spáchání šesti přestupků ve vícečinném souběhu podle § 25b odst. 1) písm. a) zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“), ve vztahu k posudkům č. 7 až č. 16 deseti přestupků ve vícečinném souběhu podle § 25b odst. 1 písm. a) téhož zákona a ve vztahu k posudkům č. 17 až č. 21 pěti přestupků ve vícečinném souběhu podle § 39 odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech (dále jen „ZZKÚ“), neboť žalobkyně v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících vykonala znaleckou činnost v oboru a odvětví, pro které neměla znalecké oprávnění a zároveň ji nevykonala řádně (posudky č. 1 až č. 6), v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících nevykonala znaleckou činnost řádně (posudky č. 7 až č. 16) a v rozporu s § 1 odst. 3 ZZKÚ nevykonala znaleckou činnost s odbornou péčí (posudky č. 17 až č. 21), za což jí byla uložena pokuta ve výši 380.000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.

[5] Ministr spravedlnosti (dále také již jen „ministr“ nebo také „žalovaný“) shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobkyni podaný rozklad.

II.

[6] Žalobkyně se proti napadenému rozhodnutí bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) jako nedůvodnou zamítl.

[7] Městský soud se předně věnoval otázce časové působnosti právní úpravy. Dovedil, že na posudky vypracované před 1. 1. 2021 (posudky č. 1 až č. 16) dopadá dřívější zákon o znalcích a tlumočnících, a poukázal i na to, že nová právní úprava ZZKÚ je přísnější a nelze ji použít, pokud by to nebylo pro žalobkyni příznivější. Současně zdůraznil, že jak podle nové, tak i podle dřívější právní úpravy musel být znalecký posudek zpracován tak, aby byl přezkoumatelný, tedy aby z něj bylo zřejmé, jakými postupy a na základě jakých úvah znalec dospěl ke svým závěrům.

[8] Dále k žalobkyni tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu neznámé odbornosti osob, které hodnotily znalecké posudky, městský soud uvedl, že správní orgány nebyly povinny disponovat znaleckou odborností, ani ji specifikovat. Jejich úkolem nebylo přezkoumávat

pokračování

věcnou správnost znaleckých závěrů, ale kontrolovat, zda žalobkyně postupovala v souladu se zákonem a základními pravidly znalecké činnosti, zejména zda jsou znalecké posudky úplné, srozumitelné a přezkoumatelné. Z obsahu správního spisu bylo zřejmé, které úřední osoby se na řízení podílely. Městský soud přitom neshledal, že by správní orgány překročily meze své pravomoci či že by byly povinny opatřit revizní znalecké posudky.

[9] Městský soud se rovněž neztotožnil s tvrzením o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva s ohledem na jeho formální vady. V něm uvedená chybná a opakovaně uváděná označení některých znaleckých posudků vyhodnotil jako zjevné písařské chyby, které neměly vliv na srozumitelnost, ani přezkoumatelnost tohoto prvostupňového rozhodnutí, neboť posudky byly jednoznačně identifikovatelné z celkového kontextu rozhodnutí i ze správního spisu a nadto uvedená pochybení napravit ministr v napadeném rozhodnutí, které s rozhodnutím ministerstva tvoří jeden celek.

[10] V jádru věci pak městský soud přisvědčil žalovanému, že posudky č. 1 až č. 6 trpěly zásadními nedostatky spočívajícími v jejich nepřezkoumatelnosti. Zdůraznil, že správní orgány nezpochybnily věcnou správnost výsledků, k nimž žalobkyně jako znalecký ústav dospěla, neboť tou se nezabývaly, ale vytýkaly mu nedostatečné odůvodnění v posudcích použitých metod a postupů, na základě kterých své závěry dovodila. Žalobkyně podle soudu nevysvětlila volbu cenové soustavy ÚRS, nepopsala práci s rozpočtovacím softwarem, ani vstupní údaje a úpravy a neodůvodnila způsob stanovení obvyklého zisku. Pouhé převzetí výstupů z použitého software bez jejich vysvětlení neumožňuje jejich přezkum, neboť z nich nelze zjistit, jak znalec ke svým závěrům dospěl. Městský soud zdůraznil, že požadavek řádného výkonu znalecké činnosti zahrnuje právě povinnost logicky a srozumitelně vysvětlit použité postupy, objasnit použití zvolených metod, jakož i závěrů, k nimž znalec dospěl. Jejich následné odůvodnění v žalobě nemohlo v tomto směru zhojit nedostatky uvedených znaleckých posudků. Uvedené znalecké posudky nadto vykazovaly formální vady, neboť v nich žalobkyně neoznačila část nálezu a část posudku a neuvedla, která osoba může stvrdit správnost posudku a podat vysvětlení ve vztahu k orgánům veřejné moci.

[11] K otázce zapojení konzultanta Ing. Jiřího Šnejdra v rámci znalecké činnosti, jejímž výsledkem byly znalecké posudky č. 1 až č. 6, dále městský soud uvedl, že žalobkyně pochybila v tom, že přenechala podstatnou část uvedených posudků ke zpracování osobě konzultanta s odborností ve stavebnictví, kterou sama neměla. Poukázal na to, že přibrání konzultanta je přípustné, avšak pouze pro řešení dílčích otázek, nikoliv pro faktické nahrazení samotné činnosti znalce, jak tomu bylo v dané věci. Žalobkyně vůbec nedisponovala znaleckým oprávněním pro obor stavebnictví a její oprávnění pro obor ekonomika nezahrnovalo oprávnění pro oceňování stavebních prací a rozpočtování staveb (na rozdíl od konzultanta), a vykonala tedy znaleckou činnost mimo rámec svého oprávnění. I v tom se dopustila porušení právních předpisů.

[12] U posudků týkajících se ocenění nepeněžitých vkladů (č. 7 až č. 21) městský soud připustil dílčí nesprávnost v hodnocení ze strany správních orgánů ohledně specifikace metody a vzorců pro výpočty, které v posudcích nechyběly, ač správní orgány dovodily opak. Toto dílčí pochybení správních orgánů však označil za marginální. Podstatné podle něj bylo, že znalecké posudky neobsahovaly dostatečné údaje o zdrojích dat, konkrétních vstupních hodnotách, ani způsobu stanovení použitých koeficientů, či výpočet emisního kurzu nově upisovaných akcií. To tudíž opět vedlo k nepřezkoumatelnosti daných znaleckých posudků. Městský soud zdůraznil, že bez těchto údajů nelze ověřit správnost postupu znalce, ani jeho závěrů.

[13] K žalobní námitce, že správní orgány nejsou oprávněny hodnotit metodiku znalecké činnosti, městský soud uvedl, že jejich oprávnění zahrnuje posouzení toho, zda je postup znalce

transparentní, logický a přezkoumatelný, přičemž v nyní projednávané věci správní orgány k hodnocení věcné správnosti závěrů nepřistoupily, ale zůstaly v mezích kontroly zákonnosti a řádnosti postupu žalobkyně.

[14] Pokud jde o správními orgány vytčené formální nedostatky znaleckých posudků, městský soud poukázal na to, že žalobkyně nevznesla konkrétní argumenty k těmto jednotlivým výtkám, které se vztahovaly ke znaleckým posudkům č. 16 (správně č. 17 – poznámka soudu) až č. 21 (v podrobnostech viz odst. 70 napadeného rozsudku). Jelikož sám nemohl obecné žalobní námitky jakkoliv doplňovat, ztotožnil se závěrem správních orgánů, že uvedené znalecké posudky postrádaly řadu zákonem vyžadovaných formálních náležitostí.

[15] Městský soud neshledal pochybení správních orgánů ani v otázce výše uložené sankce. Uvedl, že správní orgány správně aplikovaly pravidla pro ukládání sankce při vícečinném souběhu přestupků, zohlednily jejich počet i závažnost a přihlédly též k majetkové situaci žalobkyně. Uložená pokuta se pohybovala v zákonném rozpětí a správní orgány její výši přezkoumatelně odůvodnily. Městský soud zdůraznil, že není oprávněn nahrazovat správní uvážení vlastním uvážením, pokud správní orgány nevybočily z jeho mezí, k čemuž podle něj v daném případě nedošlo.

[16] Podle městského soudu tedy správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a jejich závěry byly podloženy skutkovými zjištěními.

III.

[17] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Stěžovatelka setrvale tvrdí, že všechny posuzované znalecké posudky byly vypracovány v souladu s právními předpisy, splňují formální i obsahové náležitosti a byly zpracovány s náležitou odbornou péčí. Zdůrazňuje jejich přezkoumatelnost, opakovatelnost a logickou bezvadnost a uvádí, že měla k dispozici dostatečné podklady a použila odpovídající, objektivní a řádně odůvodněné metody. Nesouhlasí proto se závěrem, že by její postup byl vadný nebo nepřezkoumatelný, a má za to, že městský soud nesprávně hodnotil samotný proces znalecké činnosti. Poukazuje rovněž na okolnosti zahájení správního řízení, které podle něj vycházelo z účelového podnětu osob motivovaných snahou o odvetu, přičemž žalovaný tyto podněty nekriticky převzal.

[19] Stěžovatelka ve shodě se žalobou setrvává na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva, neboť nebylo objasněno, kdo a s jakou odborností znalecké posudky hodnotil. Zdůrazňuje, že jí nebyla poskytnuta informace o kvalifikaci kontrolujících osob, ani o jejich zkušenostech v relevantním oboru. Má za to, že znalecké posudky mohou kvalifikovaně hodnotit pouze znalci odpovídající specializace. Uvedený nedostatek rozhodnutí ministerstva dovozuje i z jeho formálních vad spočívajících zejména v nesprávném označení některých posuzovaných znaleckých posudků či v uvedení jednotlivých čísel posudků dvakrát. Poukazuje na to, že pokud jsou posudkům jí vypracovaným vytýkány formální nedostatky, nelze bagatelizovat obdobná formální pochybení, jichž se dopustilo ministerstvo.

[20] Stěžovatelka dále namítá, že se městský soud dostatečně nevypořádal s existencí svých dřívějších rozhodnutí v obdobných věcech (konkrétně s rozsudky ze dne 10. 9. 2024, č. j. 3 A 64/2022-72 a ze dne 5. 11. 2024, č. j. 13 A 14/2022-116), v nichž napadená správní rozhodnutí zrušil. Stěžovatelka zdůrazňuje, že šlo o skutkově shodné či velmi obdobné případy

pokračování

a že odlišný výsledek v nyní projednávané věci představuje porušení principu legitimního očekávání a předvídatelnosti soudní rozhodovací praxe.

[21] Klíčovou část kasačních námitek tvoří stěžovatelčin nesouhlas se závěrem, že znalecké posudky jsou nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění v nich použitých metod, postupů a závěrů z nich plynoucích. Stěžovatelka zdůrazňuje, že znalecká činnost představuje komplexní proces, který nelze redukovat na jednotlivé dílčí prvky, a že správnost má být posuzována podle výsledného závěru, nikoliv pouze podle popisu metodiky. Odkazuje přitom na judikaturu civilních soudů a zdůrazňuje, že volba metody je primárně na znalci. Dále namítá, že znalecké posudky nebyly doplněny jejím výslechem, který považuje za nedílnou součást její znalecké činnosti a za prostředek k vysvětlení v posudcích použitých postupů.

[22] Stěžovatelka rovněž tvrdí, že použité metody byly objektivní, běžně užívané a dostatečně vysvětlené v posudcích i v jejich přílohách, včetně dat uložených na přiložených nosičích CD. Nesouhlasí s kritikou grafických výstupů z rozpočtového softwaru a uvádí, že z její strany zvolená forma prezentace je v praxi běžná a dostatečně srozumitelná, přičemž podstatná je vypovídací hodnota výsledků. Dále pak v kasační stížnosti detailně obhájí i způsob stanovení obvyklého zisku a použití cenových soustav a rozpočtových nástrojů, které podle ní vedou k objektivním a reprodukovatelným závěrům.

[23] Stěžovatelka také tvrdí, že správní orgány překročily svou pravomoc, když hodnotily samotnou metodiku znalecké činnosti. Podle stěžovatelky nejsou správní orgány oprávněny zasahovat do odborných postupů znalce, zejména pokud není doložena vlastní odborná způsobilost osob, které posouzení posudků prováděly. Současně poukazuje i na to, že předmětné znalecké posudky byly vypracovány pro trestní řízení, v němž nebyly jejich závěry, ani metodika zpochybněny orgány činnými v trestním řízení, ani obhajobou.

[24] Stěžovatelka rovněž zpochybňuje rozsah kontroly provedené správními orgány. Poukazuje na to, že nebylo objasněno, na základě jakého podnětu došlo ke kontrole některých posudků, a považuje postup ministerstva za svévolný. Zastává také názor, že správní orgány měly provést kontrolu jen těch posudků, kterých se uvedený podnět týkal. V této souvislosti poukazuje i na rozpory v přístupu správních orgánů k hodnocení znaleckých posudků v jiných případech.

[25] Konečně stěžovatelka brojí proti výši uložené pokuty, kterou považuje za nepřiměřeně přísnou. Argumentuje tím, že správní orgány vycházely z jejích příjmů před zdaněním bez zohlednění nákladů a dalších odvodů a že uložená sankce neodpovídá okolnostem daného případu, ani praxi v obdobných věcech.

IV.

[26] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a zdůrazňuje, že městský soud se věcí zabýval dostatečně a dospěl i ke správným závěrům. Podle žalovaného stěžovatelka v kasační stížnosti pouze opakuje námitky uplatněné již dříve, aniž by je relevantně doplnila či zpochybnila vypořádání těchto námitek městským soudem, a proto považuje její argumentaci za nedůvodnou.

[27] Ve vztahu k oprávnění vykonávat dohled nad znaleckou činností žalovaný uvádí, že jeho kompetence jednoznačně vyplývá ze zákona. K tomuto dohledu dochází prostřednictvím oprávněných úředních osob, přičemž zákon nevyžaduje, aby tyto osoby samy disponovaly znaleckou specializací v konkrétním oboru. Zároveň poukazuje na to, že jeho činnost nesměřovala k přezkumu věcné správnosti znaleckých závěrů, ale k posouzení, zda znalec postupoval v souladu s právními předpisy a zda jsou posudky úplné, srozumitelné a přezkoumatelné. V této souvislosti

odkazuje na závěry obsažené v napadeném rozsudku, v němž městský soud tento výklad aproboval a neshledal žádné pochybení v rozsahu ani způsobu provedeného přezkumu posudků ze strany správních orgánů. Stížnostní námitku, podle níž měla být kontrola vedena pouze v rozsahu podnětu, a nikoli z vlastní iniciativy správních orgánů, žalovaný odmítl jako rozpornou se zákonem i s podstatou institutu správního dohledu. Nadto se jedná o námitku novou, tudíž nepřipustnou.

[28] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva z důvodu jeho formálních nedostatků žalovaný uvádí, že tyto nedostatky představovaly pouze písařské chyby, které neměly vliv na srozumitelnost, ani přezkoumatelnost rozhodnutí, neboť posuzované znalecké posudky byly i tak jednoznačně identifikovatelné. To žalovaný vysvětlil již v napadeném rozhodnutí a městský soud se s ním v uvedeném ztotožnil. K námitkám směřujícím proti hodnocení samotných znaleckých posudků žalovaný dodává, že jádrem vytýkaných pochybení, jichž se měla stěžovatelka dopustit, nebyla nesprávnost z její strany použitých metod, ale jejich nedostatečné odůvodnění, v důsledku čehož byly znalecké posudky nepřezkoumatelné. Odmítl proto tvrzení, že by správní orgány či městský soud hodnotily věcnou správnost znaleckých závěrů. Jejich hodnocení se pohybovalo výlučně v rovině požadavků na transparentnost, logiku a opakovatelnost.

[29] Žalovaný dále uvádí, že stěžovatelka nepředkládá žádné relevantní skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry správních orgánů o nedostatečném odůvodnění použitých metod, a její tvrzení o dostatečnosti grafických výstupů či o existenci doplňujících informací na datových nosičích CD připojených k posudkům neobstojí. Grafické výstupy z rozpočtového programu podle žalovaného nemohou samy o sobě nahradit vysvětlení postupů, metod, použitých vstupů a úvah vedoucích k přijatým závěrům znalce. Pokud jde o datové nosiče CD, pak ty neobsahují jiné informace než ty, které byly obsaženy v samotných posudcích v listinné podobě a které byly předmětem posouzení. Dodatečné předložení dalších materiálů nebo metodických podkladů v řízení o kasační stížnosti pak podle žalovaného nemůže zhojit nedostatky znaleckých posudků existující v době správního rozhodování.

[30] Námitku, že znalecký posudek je neúplný bez výsledku znalce, žalovaný odmítá jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je uplatněna nově až v kasační stížnosti. Současně k ní dodává, že se opírá o judikaturu vztahující se k dokazování v soudním řízení, nikoli ke správnímu dohledu nad znaleckou činností. Stejně tak považuje za irelevantní stěžovatelčiny odkazy na průběh trestního řízení, pro které byly některé znalecké posudky určeny, neboť skutečnost, že tyto posudky nebyly v trestním řízení zpochybněny, nemá vliv na posouzení jejich řádnosti z hlediska možného porušení správních norem.

[31] Pokud stěžovatelka odkazuje v kasační stížnosti na jiné rozsudky městského soudu, žalovaný má za to, že v nich nebyly řešeny skutkově totožné případy a v uvedených rozsudcích městský soud buď dovedl vady správního řízení, nebo žalovaný znalci vytýkal použití nesprávné metody a zčásti bylo jednání znalce promlčeno. Městský soud proto nebyl povinen jejich závěry přejímat, ani se jimi řídit. Nelze proto hovořit o porušení zásady předvídatelnosti jeho rozhodování.

[32] Ve vztahu k výši uložené pokuty žalovaný opakuje, že správní orgány postupovaly v mezích správního uvážení, přihlédly k povaze a závažnosti přestupků, jejich souběhu i k majetkovým poměrům stěžovatelky. Uložená pokuta nemůže být považována za likvidační, zejména s ohledem na výši příjmů stěžovatelky ze znalecké činnosti. Její výše také byla přezkoumatelně odůvodněna. Městský soud se s těmito závěry ztotožnil a neshledal žádné vybočení ze zákonných mezí správního uvážení, přičemž stěžovatelka v kasační stížnosti ani neuvádí žádné konkrétní argumenty, kterými by tyto závěry zpochybňovala.

V.

[33] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného setrvává na své argumentaci a zdůrazňuje, že formální vady v rozhodnutí ministerstva nelze bagatelizovat jako pouhé písarské chyby. Jejich kumulace vedla k nejasnosti předmětu řízení a zasáhla do jejich procesních práv, přičemž městský soud pochybil, pokud nezohlednil jejich dopad na přezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva.

[34] Dále uvádí, že žalovaný nedoložil protokol o převzetí identických dat nebo o kontrole integrity nosiče, aby bylo možné totožnost znaleckých posudků s CD přílohami ověřit.

[35] Stěžovatelka zpochybňuje rovněž závěr o nepřipustném využití konzultanta, který byl podle ní učiněn bez dostatečného dokazování městským soudem a bez posouzení charakteru jednotlivých otázek, přičemž poukazuje na to, že právní úprava přibrání konzultanta umožňuje a klíčová je odpovědnost znalce.

[36] Stěžovatelka trvá i na tom, že vytýkané nedostatky metodiky nemají oporu v tehdejší právní úpravě a ani stávající zákon (ZZKÚ) neukládá takové přísné požadavky a připouští odkaz na odborné standardy. Znalce nelze sankcionovat za užitou metodu, pokud zákon neukládá znalci konkrétní metodu pro určitý případ použít. Volba metody je tedy věcí znalce.

[37] Podle stěžovatelky je v dané věci směřován pojem „řádný výkon znalecké činnosti“ užívaným zákonem o znalcích a tlumočnících s pojmem „odborná péče znalce“ užívaným v ZZKÚ, který je i podle městského soudu právní normou přísnější. Tuto přísnější právní normu pak městský soud používá v neprospěch stěžovatelky i na hodnocení posudků, zpracovaných ještě za účinnosti dřívějšího zákona o znalcích a tlumočnících. I zde by však měla platit zásada zákazu retroaktivity.

[38] Stěžovatelka městskému soudu vytýká také směšování nedostatku odůvodnění s nepřezkoumatelností, nekritické přebírání závěrů správních orgánů a hodnocení odborných otázek bez odpovídající kvalifikace. Stěžovatelka se vymezuje i vůči tomu, že městský soud odmítl provést navržené důkazy a omezil se na zjištění plynoucí ze správního spisu.

[39] Nakonec stěžovatelka setrvává i na námitce nepřiměřenosti uložené pokuty, kterou považuje za nedostatečně individualizovanou, neboť nebyly zohledněny její skutečné náklady a její celková ekonomická situace. Byla porušena zásada individualizace trestu.

VI.

[40] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[41] Kasační stížnost není důvodná.

[42] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval naplněním stěžovatelkou uplatněného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na uvedené ustanovení sice stěžovatelka v kasační stížnosti v obecnosti odkazuje, blíže však neupřesňuje, v jakých konkrétních pochybeních má být uvedený kasační důvod naplněn a v čem konkrétně mají spočívat případná pochybení správních orgánů při zjišťování skutkového stavu věci. Nejvyšší správní soud však není nejen povinen, ale ani oprávněn za stěžovatelku domýšlet obsah jednotlivých kasačních námitek a vyhledávat možná pochybení podřaditelná pod uvedený kasační důvod nad rámec tvrzení obsažených v kasační stížnosti. Za této situace Nejvyšší správní soud v odpovídající míře obecnosti uvádí, že neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, neměl oporu

ve správním spise, nebo že byl zjištěn v rozsahu nedostačujícím pro posouzení věci nebo že správní orgány při jeho zjišťování zatížily řízení vadami způsobilými ovlivnit zákonnost jejich rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přehledně vymezil právní i skutkový rámec projednávané věci, který měl oporu ve spisovém materiálu, vypořádal rozhodné námitky uplatněné v rozkladu a své úvahy logicky a srozumitelně odůvodnil. Z podkladů založených ve správním spise je zřejmé, z jakých skutečností ministerstvo a posléze i ministr vycházeli a jakým způsobem je hodnotili. Pokud jde o námitku týkající se údajné neúplnosti správního spisu v souvislosti s CD nosiči, odkazuje Nejvyšší správní soud na odst. [63] tohoto rozsudku, v němž se k této otázce dále vyjádří.

[43] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že stěžovatelka existenci vad podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. netvrdila dostatečně konkrétně a ani Nejvyšší správní soud existenci takových vad zjevných „na první pohled“ neodhalil. Uvedený kasační důvod tudíž nebyl naplněn.

[44] Stěžovatelka dále brojí proti právnímu posouzení věci městským soudem [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[45] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž se městský soud porušil princip legitimního očekávání, neboť nezohlednil stěžovatelčin odkaz na rozsudky městského soudu ze dne 10. 9. 2024, č. j. 3 A 64/2022-72, a ze dne 5. 11. 2024, č. j. 13 A 14/2022-116, které měly být vydány ve skutkově a právně obdobných věcech jako je ta nynější. Uvedené námitce však nemůže přisvědčit.

[46] Stěžovatelce lze dát za pravdu v tom, že městský soud v napadeném rozsudku neprovedl podrobné srovnání nyní projednávané věci s případy řešenými ve dvou stěžovatelkou odkazovaných a výše specifikovaných rozsudcích městského soudu. Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku je však zřejmé, z jakých úvah městský soud při posouzení věci vycházel a proč nepovažoval závěry přijaté v uvedených věcech za určující pro posouzení té nynější. Skutečnost, že si byl vědom uvedených dvou rozsudků a stěžovatelčina odkazu na ně, je zřejmá z odst. 28. a 29. napadeného rozsudku. Byť se dále v napadeném rozsudku výslovně těmito rozsudky již nezabýval, z obsahu samotného posouzení věci městským soudem (část VI. napadeného rozsudku) implicitně plyne, že uvedené dva rozsudky městského soudu za přiléhavé a použitelné v nynější věci neshledal, neboť je pro formulaci svých závěrů nepoužil.

[47] Princip legitimního očekávání přitom nelze chápat tak, že by účastníkovi řízení zaručoval shodný výsledek ve všech věcech, které podle jeho názoru vykazují určitou podobnost. Aby bylo možné dovodit legitimní očekávání založené předchozí rozhodovací činností soudu, muselo by jít o případy vykazující podstatnou skutkovou a právní shodu v otázkách rozhodných pro posouzení věci. Takový závěr však z argumentace stěžovatelky nevyplývá. Ta se omezuje na obecné tvrzení, že označené věci rovněž souvisely s hodnocením znaleckých posudků těchto účastníků, aniž by konkrétně uvedla, v čem spočívala jejich skutková a právní srovnatelnost s nyní projednávanou věcí a které konkrétní závěry z těchto rozhodnutí měly být na její případ bez dalšího přeneseny.

[48] Za této situace Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnou ani stěžovatelčinu argumentaci, že se městský soud odchýlil od své předchozí rozhodovací praxe způsobem způsobilým založit nezákonnost napadeného rozsudku. Z odůvodnění napadeného rozsudku je naopak patrné, že městský soud vycházel ze skutkových a právních okolností projednávané věci, a právě na nich vystavěl své závěry. Skutečnost, že takto dospěl k odlišnému výsledku než v jiných řízeních, sama o sobě porušení principu legitimního očekávání nezakládá. S ohledem na shora uvedené tudíž Nejvyšší správní soud shrnuje, že stížnostní námitka týkající se porušení principu legitimního očekávání není důvodná.

[49] Stěžovatelka městskému soudu vytýká také pochybení při posouzení výše uložené pokuty, zejména nezohlednění proporcionality uložené sankce. Tím podle ní došlo k porušení zásady individualizace trestu. Ani uvedená námitka však není opodstatněná. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že řízení o žalobě je ovládáno zásadou dispoziční, a proto kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v žalobě v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011–108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54). Není tedy úkolem správního soudu, aby za stěžovatelku domýšlel argumenty, pro které by bylo možné její kasační stížnost či žalobu považovat za přípustnou a/nebo důvodnou. Pokud tedy stěžovatelka v žalobě pouze stroze namítla, že uložená pokuta je trestem nepřiměřeně přísným a nepřiléhavým vzhledem k okolnostem případu s tím, že za dané znalecké posudky obdržela 610.484,44 Kč před zdaněním a že částky znalečného, které obdržela v letech 2019 a 2020, jsou pro tyto účely nepodstatné, nemohla očekávat, že městský soud z vlastní iniciativy bude za stěžovatelku domýšlet, jaké další aspekty (rozsah zavinění, míru dopadu, možné následky a dosavadní praxi znalce, jak nyní nově tvrdí v kasační stížnosti) bude při posouzení tohoto obecně formulovaného žalobního bodu hodnotit. Naopak, městský soud se s ohledem na stručnost uvedeného žalobního bodu věnoval otázce výše uložené pokuty nadstandardně podrobně v odstavcích 74. až 78. napadeného rozsudku, aniž má Nejvyšší správní soud k těmto jeho úvahám jakákoliv doplnění. Stěžovatelku tak lze odkázat na tam uvedené.

[50] Z napadeného rozsudku tudíž nelze v žádném případě dovodit, že by byla porušena zásada individualizace trestu. Jak uvedeno, rozsah a míra podrobnosti odůvodnění týkajícího se uvedeného žalobního bodu v napadeném rozsudku zdaleka převyšuje míru obecnosti, v jaké byl tento žalobní bod vznesen. Městskému soudu tudíž nelze vytýkat ani to, že danou otázkou posoudil jen formálně či že porušil zásadu individualizace trestu. Pokud ani sama stěžovatelka nepoukázala v žalobě na své majetkové poměry, z nichž by bylo možno usoudit na nepřiměřenost výše uložené sankce, a nepoukázala ani na další kritéria, která měla být při úvahách o výši trestu zohledněna, ale nebyla, nemůže bez dalšího uvedené očekávat od městského soudu z jeho vlastní iniciativy.

[51] Stěžovatelka dále opakuje v kasační stížnosti svoji žalobní argumentaci týkající se mnoha výhrad vůči závěrům správních orgánů. Ohledně konkrétního obsahu takto uplatněných kasačních námitek (nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva pro nedostatek kvalifikace kontrolujících osob a pro formální chyby v označení některých znaleckých posudků v tomto rozhodnutí; správní orgány nebyly oprávněny hodnotit správnost zvolených metod a správnost závěrů znalce) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na část III. odst. [19] a [21] až [23] tohoto rozsudku.

[52] Nejvyšší správní soud k těmto námitkám předesílá, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti proto není opětovný přezkum správního rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek, nýbrž přezkum zákonnosti soudního rozhodnutí, zde tedy napadeného rozsudku. Z toho plyne, že kasační argumentace musí směřovat proti úvahám, na nichž krajský (resp. zde městský) soud své rozhodnutí založil, a musí být způsobilá zpochybnit správnost jím přijatých právních či skutkových závěrů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Je-li tudíž předmětem kasačního přezkumu rozhodnutí správního soudu, musí být z kasační stížnosti seznatelné, v čem konkrétně stěžovatelka spatřuje nesprávnost jeho postupů, úvah a závěrů. Pouhé zopakování argumentace uplatněné v žalobě tomuto požadavku na formulaci kasačních námitek zpravidla [až na výjimky námitek podřaditelných pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., o které se zde nejedná] nevyhovuje.

[53] V nyní posuzované věci stěžovatelka shora uvedeným judikaturním požadavkům ve vztahu k námitkám ohledně tvrzených pochybení, jichž se měly dopustit správní orgány (viz výše odst. [51]), nedostála. Městský soud se totiž jejími žalobními námitkami o uvedeném zabýval podrobně, jednotlivě příslušné žalobní námitky vypořádal a vysvětlil, z jakých důvodů jim nepřisvědčil, aniž současně kteroukoliv z nich opomněl. Pokud chtěla stěžovatelka jím přijaté závěry v řízení o kasační stížnosti účinně zpochybnit, bylo její povinností předložit argumentaci zaměřenou proti odůvodnění napadeného rozsudku a uvést, v čem konkrétně považuje právní úvahy městského soudu za nesprávné. Namísto toho se však v převážné míře omezila jen na opakování žalobních tvrzení a na připojení obecného nesouhlasu s úvahami městského soudu a výsledkem řízení před ním. Takto formulovaná argumentace však neobsahuje kvalifikovanou polemiku s nosnými důvody napadeného rozsudku, a není tudíž způsobilá založit věcný kasační přezkum.

[54] S výjimkou tvrzeného porušení zásady legitimního očekávání a otázky přiměřenosti výše uložené sankce, k nimž se Nejvyšší správní soud vyjádřil výše, jsou tudíž zbylé námitky obsažené v kasační stížnosti (k tvrzením obsaženým v replice k vyjádření žalovaného viz dále), jež stěžovatelka podražuje pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve skutečnosti pouze opakováním žalobní argumentace, aniž by směřovaly proti konkrétním právním závěrům městského soudu. Takové námitky jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřipustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nesměřují proti tomu rozhodnutí, jež je předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti, tedy proti napadenému rozsudku.

[55] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že stěžovatelka některá tvrzení neuvedená v kasační stížnosti doplnila ve své replice k vyjádření žalovaného. Ani tyto doplněné námitky však podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nejsou přípustné. Je tomu tak proto, že podle zmiňovaného ustanovení je nepřipustná kasační stížnost, která se opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla. Smyslem uvedeného ustanovení je zabránit tomu, aby účastník řízení teprve v řízení o kasační stížnosti otevíral nové skutkové či právní otázky, jimiž se správní soud nemohl zabývat, a k nimž se tudíž ani nemohl ve svém rozhodnutí vyjádřit. Řízení o kasační stížnosti totiž není pokračováním řízení před krajským (městským) soudem, ani prostorem pro dodatečné doplňování žalobní argumentace, nýbrž přezkumem správnosti závěrů, k nimž správní soud dospěl na základě námitek včas předložených účastníky v řízení o žalobě.

[56] Stěžovatelka takto v souvislosti s tvrzenými formálními chybami obsaženými v rozhodnutí ministerstva namítá, že výrok uvedeného rozhodnutí není jednoznačný ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu. Tato výtku se tedy vztahuje k prvostupňovému správnímu rozhodnutí, aniž ji však současně takto formulovala v žalobě. Městský soud se otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva (které s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek) a otázky v něm obsažených formálních chyb (chybně označených znaleckých posudků v rozhodnutí ministerstva) a jejich vlivu na zákonnost, resp. přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v dané věci vyjádřil v odst. 49. a 50. napadeného rozsudku a vyložil, proč stěžovatelčiným námitkám nepřisvědčil a z jakého důvodu uvedené formální chyby (nesprávná či neúplná čísla některých znaleckých posudků, či jejich opakování), jejichž existence je nepochybná, nepředstavují takové vady, které by zakládaly nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitka, že výrok rozhodnutí ministerstva není jednoznačný, přitom stěžovatelka v žalobě neuváděla, a městský soud při úvahách o přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí tuto vadu taktéž neshledal. Z napadeného rozsudku ani neplyne, že by vytčené formální chyby rozhodnutí ministerstva městský soud jakkoliv bagatelizoval, jak stěžovatelka také nyní namítá. Pokud stěžovatelka konkrétně neuvádí, v čem jsou uvedené závěry městského soudu vadné, pak se nemůže jednat o námitku přípustnou. Fakt, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, „o čem orgán rozhodoval“, ostatně dokládá to, že se vůči němu stěžovatelka jak v žalobě, tak i nyní v kasační stížnosti, věcně vymezuje.

pokračování

[57] K námitce ohledně chybného závěru ve vztahu k přiřazení konzultanta, kterého městský soud označil za hlavního zpracovatele posudků, který podle stěžovatelky městský soud přijal bez dostatečné opory v dokazování (jen na základě e-mailového sdělení uvedeného konzultanta o rozsahu jeho činnosti) nutno dodat, že uvedenou úvahu městský soud neučinil jako první, nýbrž toliko zopakoval závěry správních orgánů, které však stěžovatelka v žalobě nerozporovala (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). V ní se totiž zaměřila na prostou obhajobu svého postupu spočívajícího v samotném přiřazení daného konzultanta, aniž se jakkoliv vymezovala proti tomu, že správní orgány (i na základě zmíněného e-mailu Ing. Šnejdra ze dne 29. 5. 2020) dovodily, že tento vypracoval kompletní znalecké posudky č. 1 až č. 6. I zde se tedy jedná o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelce v jejím uplatnění již v řízení o žalobě nic nebránilo a ani výslech Ing. Šnejdra (konzultanta), na který nyní poukazuje, v žalobě nenavrhovala. V žalobě současně nebylo obsaženo ani nově uplatněné tvrzení, že nebylo provedeno hodnocení, do jakého oboru (stavebnictví či ekonomika) spadají otázky řešené v uvedených šesti posuzovaných znaleckých posudcích, kterou nyní uplatňuje právě v souvislosti s přiřazením tohoto konzultanta. I zde se jedná o novou, tudíž v řízení o kasační stížnosti nepřipustnou, námitku.

[58] To platí obdobně i o další (nově) uplatněné námitce týkající se závěrů správních orgánů o nepřezkoumatelnosti znaleckých posudků proto, že v nich nebyla dostatečně odůvodněna volba použitých znaleckých metod. Podle stěžovatelky městský soud pouze přebírá závěry žalovaného, aniž zohlednil, že žádný zákon nestanoví standard metodického odůvodnění a nadto hodnotí metodiku, kterou zákon o znalcích a tlumočnících vůbec neřeší. Podle stěžovatelky je to právě znalec, který může sám zvolit, jakou metodu v tom kterém případě použije. V této souvislosti pak stěžovatelka namítá, že žalovaný hodnotí odborné otázky, aniž je k tomu při absenci revizního znaleckého posudku oprávněn pro svoji chybějící odbornou kvalifikaci. Nejvyšší správní soud k uvedenému znovu poukazuje na skutečnost, kterou vyslovil již městský soud v napadeném rozsudku, totiž že žalovaný nehodnotil, zda stěžovatelka zvolila správnou metodiku a správné postupy, nýbrž to, že jejich volbu v jednotlivých posudcích dostatečně nevysvětlila a neodůvodnila, což se dodatečně snaží napravit obsáhlým vysvětlením v kasační stížnosti. Právě v tom městský soud ve shodě s žalovaným spatřoval nepřezkoumatelnost posudků v rozporu s požadavky plynoucími z § 8 zákona o znalcích a tlumočnících, resp. v případě posudků zpracovaných po 1. 1. 2021 plynoucími z § 1 odst. 3 ZKKÚ. Zbývá dodat, že i tato kasační námitka je formulována tak, že směřuje k žalovanému a napadenému rozhodnutí s prostým dodatkem, že shodně postupoval i městský soud. Uvedená výtká tudíž opět nepředstavuje přípustnou kasační námitku, neboť v ní stěžovatelka konkrétně neuvádí, jakých pochybení v postupu či v přijatých závěrech se dopustil právě městský soud.

[59] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka nově namítá také to, že městský soud ve svých závěrech o nepřezkoumatelnosti znaleckých posudků zaměňuje pojmy „nepřezkoumatelnost“ a „nedostatek odůvodnění“, přitom jeho povinností byla poukázat na konkrétní chyby znaleckých posudků s uvedením, proč brání jejich přezkumu. Nutno předeslat, že uvedená námitka je zcela mimoběžná potud, že nepřezkoumatelnost obecně může spočívat jednak v chybějícím odůvodnění a dále také v nesrozumitelnosti. Nicméně z napadeného rozsudku je zřejmé, že nepřezkoumatelnost znaleckých posudků v dané věci městský soud (ve shodě se žalovaným – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130) spatřuje především v tom, že stěžovatelka v posudcích volbu použitých metod, postupů, jakož i použitá data neodůvodnila dostatečně tak, aby posudky splňovaly požadavek na řádný výkon znalecké činnosti (podle § 8 zákona o znalcích a tlumočnících), resp. na výkon znalecké činnosti s odbornou péčí (podle § 1 odst. 3 ZKKÚ). Závěry k uvedenému se prolínají v odst. 51. až 55. napadeného rozsudku, aniž je třeba je na tomto místě opakovat. Pochybení, jichž se v tomto směru měla stěžovatelka dopustit a jež zakládají onu

nepřezkoumatelnost znaleckých posudků (pro nedostatek odůvodnění), jsou zde formulována dostatečně a také dostatečně určitě, tudíž požadavek stěžovatelky, že měl jak městský soud, tak i žalovaný poukázat na konkrétní vady posudků, byl z jejich strany dodržen.

[60] Zbývá zdůraznit, že pokud stěžovatelka jak v kasační stížnosti, tak i v replice k vyjádření žalovaného namítá, že ani žalovaný ani městský soud nebyli odborně kvalifikovaní k tomu, aby přezkoumávali stěžovatelčiny odborné závěry obsažené ve znaleckých posudcích, pak nic takového ani žalovaný, ani městský soud nečinili. Toliko vymezili konkrétní absentující (či nedostatečně vysvětlené) údaje, které bránily tomu, aby závěry stěžovatelky bylo možno přezkoumat nikoliv z hlediska jejich věcné správnosti, ale z pohledu jejich srozumitelnosti, ucelenosti a úplnosti, či respektování pravidel formální logiky, tedy jejich transparentnosti a opakovatelnosti, což jsou požadavky, k jejichž posouzení je žalovaný při kontrolní činnosti znalecké činnosti povolán.

[61] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného tvrdí i to, že žalovaný (a poté i městský soud) znaleckou činnost hodnotil přes vyšší nároky, než které stanovoval zákon o znalcích a tlumočnících, tedy v neprospěch stěžovatelky. Taková retroaktivita je podle ní nepřipustná. Ani tato námitka (primárně směřující proti postupu žalovaného) nebyla v žalobě uplatněna, a je tedy námitkou novou, v řízení o kasační stížnosti nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[62] Nad rámec potřebného přesto k tomuto stěžovatelčinu tvrzení Nejvyšší správní soud dodává, že se stěžovatelka mýlí, neboť z ničeho nelze dovodit, že by správní orgány či městský soud nesprávně v dané věci na znalecké posudky, které byly vyhotoveny za účinnosti zákona o znalcích a tlumočnících, aplikovaly novou právní úpravu obsaženou v ZZKÚ, nehledě na to, že stěžovatelka ani neuvádí, kterých konkrétních znaleckých posudků se uvedené má týkat.

[63] Jedná-li se o další stěžovatelkou nově v kasační stížnosti uplatněnou námitku, že správní orgány pochybily tím, že neprovedly její výslech za účelem doplnění závěrů znaleckých posudků, a dále námitku týkající se absence protokolů o převzetí datových nosičů či o kontrole integrity dat, které by podle stěžovatelky umožnily ověřit totožnost znaleckých posudků s dokumenty uloženými na přiložených CD nosičích, nezbyvá než opět poukázat na jejich nepřipustnost podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelce nic nebránilo je uplatnit již v žalobě, resp. v rámci včas uplatněných žalobních bodů. To však neučinila. Přitom uvedené skutečnosti jí byly známy v době podání žaloby, a mohla je tak bez obtíží uplatnit v řízení před městským soudem.

[64] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. taktéž naplněn nebyl. Převážná část kasačních námitek, které v tomto směru stěžovatelka vznesla, byla ze shora uvedených důvodů nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., ať již proto, že byly prostým opakováním žalobních bodů bez konkrétní reflexe závěrů, které k nim vyslovil městský soud, nebo proto, že je stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti. Městský soud pak nepochybil ani při posouzení sporných právních otázek v rozsahu přípustných kasačních námitek, tedy zejména nezasáhl do legitimního očekávání stěžovatelky tím, že neaplikoval na daný případ závěry svých jiných rozsudků, ani se nedopustil nezákonnosti při posouzení přiměřenosti výše trestu.

VII.

[65] Kasační stížnost není v rozsahu přípustných kasačních námitek důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[66] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady

pokračování

nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2026

L. S.

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu